

den äldsta kristna tiden, med väl bevarad ornamentik men utan någon inskrift. Ornamentiken visar tydlig släktskap med sådan, som förekommer på flera runristningar: ett kors med siratlig utsmyckning. Stenens höjd är 1,30 m., bredd 0,70 m.

Stenen lagades och restes på gräsplanen S om koret.

918. Blacksta, Jumkils sn.

Pl. 178.

Litteratur: B 437, L 171, D 1: 204. Ransakningarna 1667—84; J. Peringskiöld, *Monumenta Ullerakerensia* (1719), s. 348; O. Celsius, *Svenska runstenar* (F m 60) 1, s. 55; UFT h. 5 (1876), s. 17; E. Brate, *Svenska runristare* (1925), s. 113.

Äldre avbildningar: J. Leitz (och J. Hadorph), träsnitt (i Peringskiöld a. a. och B 437); Dybeck a. a.

Runstenen står vid västra kanten av landsvägen Uppsala—Åkerby—Harbo, 25 m. S om mangårdsbyggnaden i Blacksta. Centrum av en stor, men svårt skadad gravhög ligger 9 m. NV om stenen. Ristningsytan är vänd åt NÖ, d. v. s. åt vägen. Platsen är utmärkt på Geologiska kartbladet »Upsala».

Stenen omtalas, liksom den följande, i *Ransakningarna* (1672): vid »Blackstad östan om byen [finnas] 2 stehnar påskrifne». Peringskiöld: »Den andra Runostenen i Blackstad, står i backen strax wid byn på öster sidan» (B 437: »Blakstad», L 171: »Blacksta»). — O. Celsius har granskat inskriften den 12 juli 1726. — Dybeck: »Står invid och öster om byn, nära landsvägen mellan Åkerby och Jumkils kyrkor.» I *UFT* h. 5 (1876): »Stenen står vid landsvägen och ö. ändan af byn.» Förmodligen hade stenen vid denna tid samma plats som nu. »Vid ö. ändan» avser säkerligen sydöstra utkanten av byn; på vilkendera sidan av vägen säges icke. Om detta har varit stenens ursprungliga plats, framgår icke av de rätt oklara äldre uppgifterna. Då stenen på grund av vägens breddning hade kommit att stå i kanten av själva vägbanan, flyttades den i sept. 1949 ett par meter åt V. Sven B. F. Jansson, som i samband härmed undersökte inskriften, har av stenen lämnat följande beskrivning:

Röd granit. Höjd 1,64 m., bredd (nedtill) 1,35 m. Ristningsytan flagrar. Inskriften är i stort sett tydlig. Ornamentslinjerna äro ofta avsevärt grundare än runorna.

Inskrift (med det inom [] efter B 437):

+ **kup**fastr + **hiok** × **sten** + **hefir** [**ket**]ilmunt + **sun** + **sen** +
 5 10 15 20 25 30 35

Guðfastr hiogg stein æftir Kætilmund, sun sinn.

»Gudfast högg stenen efter Kättilmund, sin son.»

Till läsningen: 1 **k** är ej stunget. I 3 **p** utgå bst från ramlinjerna. 10 **i** har förlorat övre hälften i en djup spricka. 12 **k** har förlorat bistavens övre del. Sk efter 12 **k** är skadat men säkert. 15 **e** är tydligt stunget, likaså 18 **e** och 35 **e**. Efter 21 **n** är ristningsytan bortslagen. 25 **i** är icke stunget. Sk efter 33 **n** är svagt och skadat.

Guðfastr och *Kætilmundr* äro tämligen vanliga namn i svenska runinskrifter; om det förre se E. Wessén, *Nordiska namnstudier*, s. 100.

17—21 **hefir** är säkerligen en felristning för *æftir* 'efter'.

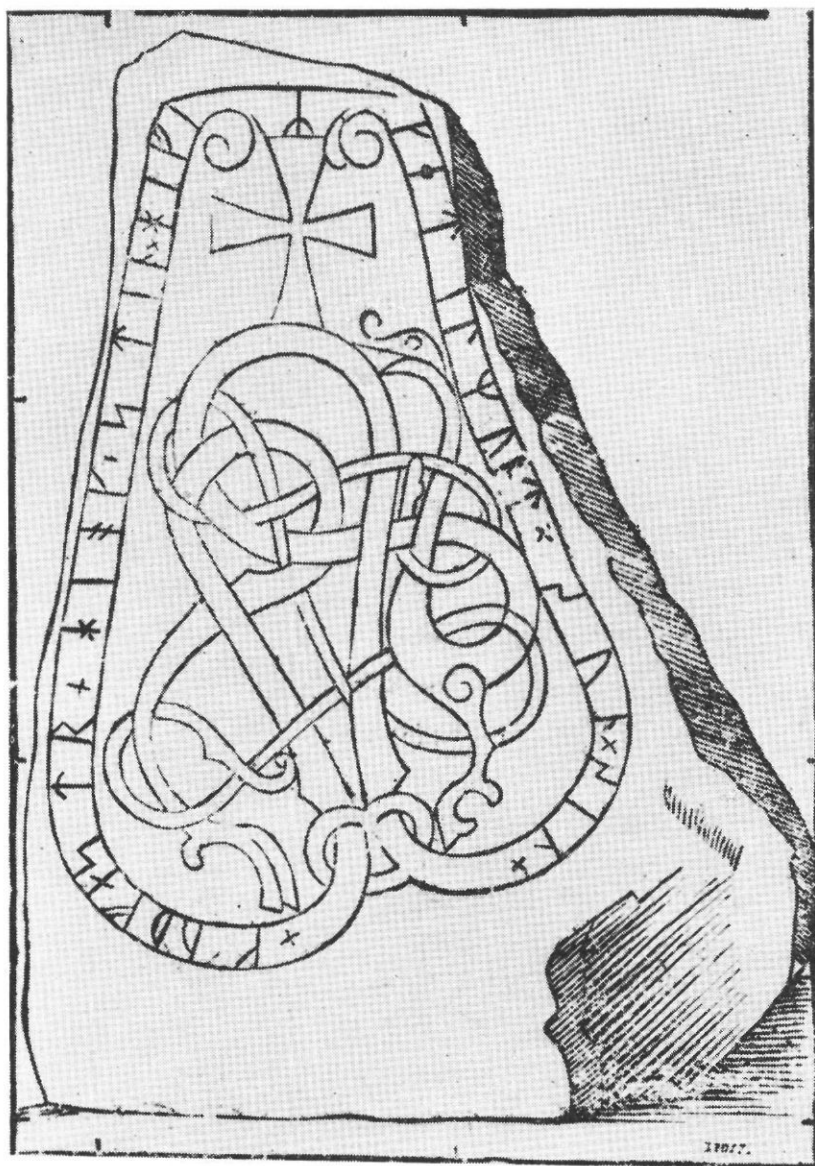

Fig. 452. U 918. Blacksta, Jumkils sn. Efter B 437.

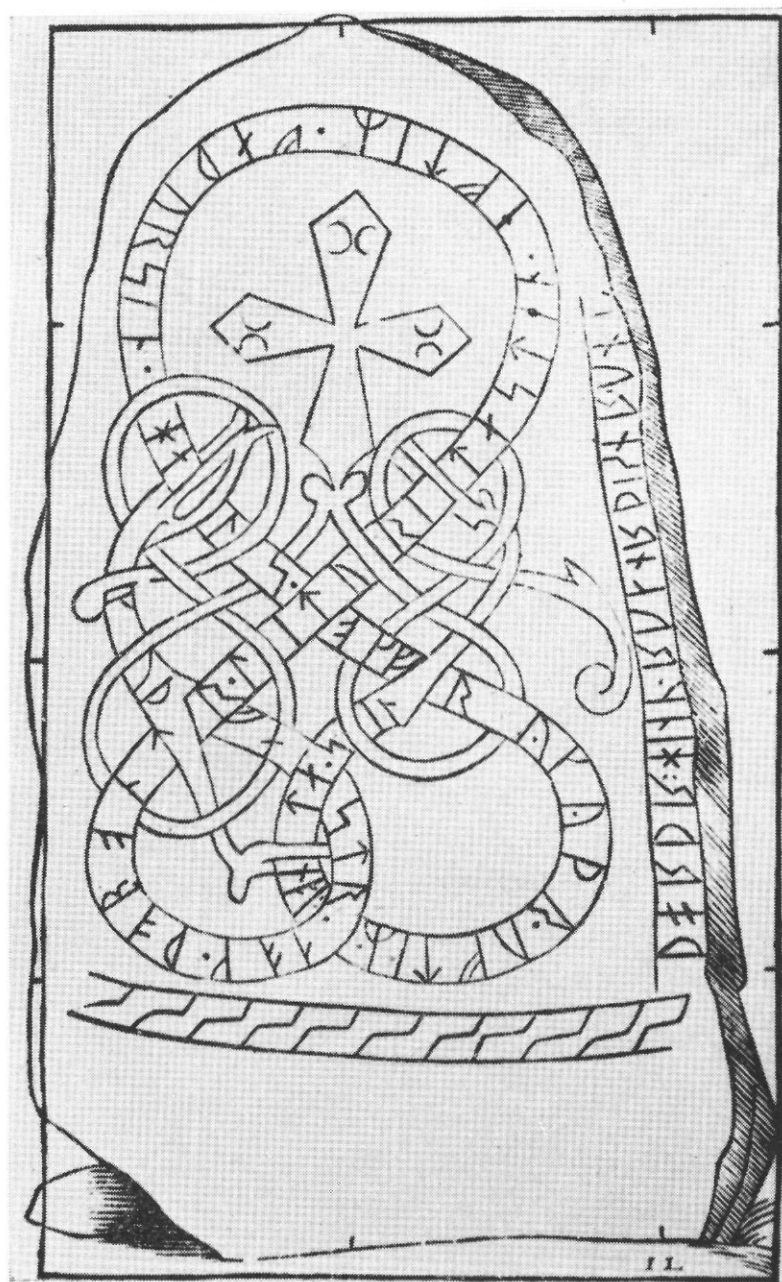

Fig. 453. U 919. Blacksta, Jumkils sn. Efter B 439.

919. Blacksta, Jumkils sn.

Pl. 178.

Litteratur: B 439, L 170, D 1:205. Ransakningarna 1667—84; J. Peringskiöld, Monumenta Ullerakerensia (1719), s. 347; O. Celsius, Svenska runstenar (Fm 60) 1, s. 54; N. R. Brocman, Sagan om Ingvar Widtfarne (1762), s. 278; UFT h. 5 (1876), s. 17; E. Brate, Svenska runristare (1925), s. 114; B. Bergman, Uppländsk run- och bildstensristning (1948), s. 208; O. v. Friesen, Anteckningar (UUB).

Äldre avbildningar: J. Leitz (och J. Hadorph), träsnitt (i Peringskiöld a. a. och B 439); Dybeck a. a.

Runstenen står invid östra kanten av landsvägen Uppsala—Åkerby—Harbo, framför lägenheten Blackstaborg, omkring 200 m. NV om Blacksta. Ristningsytan vetter åt SV. Platsen är utmärkt på Geologiska kartbladet »Upsala».

I *Ransakningarna* (1672) omtalas, att vid »Blackstad östan om byen [finnas] 2 stehnar på-skrifne». Peringskiöld: »Wid Blackstad finnas två Runostenar, then första i åkeren omkullfallen, som med stort besvär i min närwaro igen vprättades» (B 439 och L 170: »Blacksta»). — O. Celsius har granskat inskriften den 12 juli 1726. — Dybeck: »Denne med mycken omsorg ristade